

Στὸν Καρνάβαλο καὶ πάλι μὰ προσφώνησις μεγάλη.

Π. — Πῶς μάς θωρεῖς ἀκίνητος, Καρνάβαλε πατέρα,
μὲ καὶ παλημούτσουνα σάν τὴν κακὴ σου μέρα;
Γιατ' γιὰτ' στὰ χεῖλι σου καὶ τόρα δὲν χαράζει
ἐνα γλυκὸ χιμόγελο;... γιὰτ' νὰ μάς πειράξῃ
πῶς δὲν διασκεδάζουμε σάν ἄλλοτε καὶ τὰ χάλια,
καὶ μὴτε φουσαρμόνικα δὲν παίζεις; κ' ὄργανο;

Γιατ' φωνάζουν μερικοὶ πῶς πρέπει καὶ καλὰ
μόνον ἐσὺ σάν ἐρχεσαι καθεὶς μας νὰ γελᾷ;
Μὴ δὲν διασκεδάζουμε σὸ τοῦτα μας τὰ χάλια
καὶ δίχως Καρνάβαλια;

Ἄνάγκη σόνει: καὶ καλὰ νὰ τηρηθοῦν οἱ τύποι;
καὶ πότε διασκεδάσεις, Καρνάβαλε, μὰς λείπει;
μῆπως ἐδῶ παντοτεινὰ δὲν βασιλεύει μὰ
παράφρων εὐθύμια;

Μῆπως γιὰ τὸ Ρωμαϊκὸ καθ' ἑποχῆς καιρὸς
δὲν εἶναι κ' ἕνα γλέντι;
μῆπως γιὰ μὰς κ' ἔδω πόλεμος δὲν ἦτον ἱλαρός,
τρέλλει χαρτοεπιβέντη;

Καὶ στῆς εἰρήνης τοὺς καιροὺς μὴ τάχα δὲν μάς εἶδες
ἀπὸ γιὰτ' ν' ἀρπάξωμε καθρόνια καὶ σανίδες;

Ὀλόγυρά σου τὰ βουνὰ κ' ἰὸ λόγγοι στολισμένοι
τὸν ἐρχομὸ σου χαίρουν, καὶ πλάσις δοξασιμένη
θύματα: μὲ πολὺ καυμὸ τὰ πρότα Κομητᾶτα,
ὅπου βραβεῖα μύραζαν σὲ κάθε μουκαράτα.

Ἀκόμη δὲν ἐξέχασε τὴν ἠγλημέν' ἡμέρα,
ὅπου σὲ πρωτοδέχθηκε στὸν κόρφο τῆς, Πατέρα,
δὲν ἐλησμόνησε τὴ γῆ, ποὺ σούγινε πατριδα,
καὶ πάντ' ἀξιολάτρευτος τενόνει τὴν ἀριδα.

Τὸ μούτσουνο σου τὸ τρανὸ, τὸ πολυτιμημένο,
ποὺ μάς κυττάει σκυθρωπῶτ', χλωμὸ καὶ μαρμαμένο,
ἐλπίζαμε καὶ σήμερα νὰ μάς καλοκαρδίσει
καὶ μὰ φοβέρα νὰ γενῆ σ' ἄνατολὴ καὶ Δύσι.

Χρόνια πολλὰ περάσανε σάν νάτανε μὰ μέρα...
γιὰ μασκαράδες σάν κ' ἔμας φεύγου γοργὰ, Πατέρα.
Χρόνια πολλὰ περάσανε κ' ἀκόμη φτώχειας φύρα
δέρνει τῆς δόξης τὴν φωλιά, τὴν πρώτη λιμαδώρα,
καὶ γιὰ παράδων ἔλλειψι μελαγχολεῖ καὶ σκάνει,
καὶ γιὰ παράδων ἔλλειψι μνημόσυνο σοῦ κάνει
μὲ κομψοτῆ, μὲ σερπαντέν, καὶ μὲ τὸ καρδιοχότυπ
τοῦ κόμου, ποὺ μασκαρέφεις... γιὰ πὲς καὶ μὰς λείπει;

Κανένα δὲν ἀκούεται στῆς γειτονιάς ντασολί,
κ' ἀπὸ τὸν γέρο Δούνασι κ' ἔως στὸ Κακσοσολί
βράζει στεργὰ καὶ θάλασσα, κ' ὁ κόμος ἄνω κάτω
φωιάει πῶς δὲν ἔγινε κ' ἐφέτος Κομητᾶτο,
γιὰτ' δὲν βρέθηκαν πολλοὶ νὰ δώσουνε παράδες
νὰ βραβευθοῦν τῆς προκοπῆς καμπόσι μασκαράδες.

Ἐστὶ Ρωμηγοσύνη πῶδαλε ποὺλὶ κυνηγημένο
σάν σύννεφο μὲ τὸν βορρὰ καὶ παραζαλισμένο,
σάν μὲ φωνή, ποὺ ἔσχιζε σκληρὰ τὰ σωκτὰ του,
μὰς εἶπε τὴν διάλυσι τοῦ νέου Κομητᾶτου,
κ' ἔρρακαζε κ' ἐθρόντυσε: ὀρηγνεῖτε, πολιεμάχοι,
καὶ Κομητᾶτο μὲ παρὰ σάν πέρου δὲν ὑπάρχει.

Τοῦ μουσικοῦ δαλαλητῆ πέρει στῆ γῆ, στὸ κῆμα,
τὸ ἄνω τὸ μῆνυμα, κ' ἔπιπανε κρῖμα κρῖμα
δοσι γιὰ γλέντια λαχταροῦ χωρὶς νὰ δώσουνε χρῆμα.

Τότε ποὺ λὲς ἐξέσπασαν τοῦ καθενὸς τὰ γέλοια
γιὰ τῆς γκαμήλας μοναχὰ τὰ βρώμικα κουρέλια,
τότε κανάνας μασκαράς μὲ πνεῦμα καὶ μὲ χάρι,
τότε καθεὶς ἀδράβευτος ἀγρίως ἐμυκάτο,
τότε καὶ κάθε Βούλγαρος κομητᾶτῆς ἐχάρη
πῶς διελύθη τὸν Ρωμηγὸν αὐτὸ τὸ Κομητᾶτο.

Κ' ἰὸ Ρήγας ἐλυπήθηκε, κ' ἰὸ Κοραῆς δακρύζει
ποὺ τόσο πνεῦμ' ἀδράβευτο στὸς ἐρόμους πλημμυρίζει,
κ' ἀκούσθηκε ἕνας στεναγμὸς κ' ἀπὸ τὸν Πατριάρχη
σάν ἔμαθε πῶς βρεθῆς γιὰ γλέντι δὲν ὑπάρχει.
Καὶ πρόγονοι κ' ἀπόγονοι νοσήθουν βαθεῖα τὸν πόνο
καὶ ἐθιμαίνουσι οἱ Ρωμηγοὶ μὲ τοὺς χοροὺς καὶ μόνο.

Διωγμένα κ' ἀπ' ἐδῶ κ' ἔκει καὶ σκέλευθ' ἀπὸ πείνα
χιλιάρδες γυναικόπαιδα ζητοῦν χορὸ κ' ἐκείνα.
Μπάλοσ' στοῦ Μάκκιο διαλεκτός, στοῦ Φασουλῆ τοῦ Βάρδου,
στοῦ Βαφεραδάκη, στοῦ Ριφᾶτ', στοῦ Παπαλεονάρδου.
Χορὸς κ' ἐγὼ δὲν ξέρω ποῦ, στὰ Πιθαράδικα,
προσεπερίδες προλονέζ' κ' ἔκει στὰ Τσαρουχάδικα.

Χορὸς μαγεῖρων ἔσοχος, Σιφνίων, Ἰγτων,
ἀλλ' ὅμως μέγας κ' ἰὸ χορὸς τὸν ἀμαξηλατὸν.
Ἐκεῖ γαλοσοματικαὶ δὲν χόρευαν Σιλιφίδες,
ποὺ κάθε τόσο γράφονταί μὲς στῆς ἐφημερίδες.
Ἐκεῖ χορεύει μὰ κυρὰ μὲ ἀπὸ τὴν Δαρῖδα,
πρώτη φορὰ τὴν ἄκουσα, πρώτη φορὰ τὴν εἶδα.
Ἐκεῖ χορεύ' ἡ λυγερὴ λεβέντισσα Κοντόση
κ' ἔμπικροτον τὴ χάρι τῆς καὶ τὴν θαυμάζουσι τόσο.
Καὶ τὸν Κουρτίων ὁ χορὸς εἶχε σουξὲ μεγάλη.
Κ' ἰὸ Πρόεδρος Κυριακὸς ἐλάμπρυνε τὸν μάλο.

Παντοῦ χοροὶ μὲ μουσικῆ, χοροὶ καὶ μὲ λαντέρνα,
κ' ἰὸ πτόταν ἐβγάζε φωτιάς τὸν ποδαριὸν ἢ φτέρνα,
ἐφάναζαν ἀντίλαλοι: πηδᾶτ' Ἑλλήνων παῖδες,
ἐφέτος μόνον πῆδημα, καθρῶλλιας, καὶ λανσιάδες.

Μὲ τὸ παλχὸς μας τοῦ καιροῦ τὰ τρίμηματα, τὴ στάκτη,
ἐβγάλαμε, Πατέρα μου, τὸ φρενὶνὸ μας ἄκτι.
Κ' ἰὸ εὐλόγι: τόρα χορευτάς, ἀπόρους τε κ' εὐπόρους,
κ' ἄκουσε τὸν γῆλωσα μας πῶς κόβει σάν φαλλίβι
γιὰ χάριτα νομήματα καὶ γιὰ λιμοκοτόρους,
ποὺ μίλησε κ' ἰὸ Βασιλιάς γ' αὐτοῦσ' στὸν Κατσελιθ.

Ψυχὴ μου χαρτονόμισμα, καὶ μὰ κραυγὴ κραυγάζει:
μὲ τὴν μονέδα κρνεῖται τὸ κράτος ποὺ τὴν βγάζει.
Τέτοιαις μονέδασι σάν ἰδῶ ποσὲς δὲν ἀμφιβάλλω
πῶς τοῦτο τὸ Ρωμαϊκὸ τῆς βγάξει δίχως ἄλλο.
Τρέψε καὶ σὺ τὰ μούτρα μας μὲ τὰ χαρτῆ, Πατέρα,
ὅπου μ' αὐτὰ κυκλοφορεῖ τοῦ κράτους μας ἡ λέρα.

Κοιμάσαι κ' ὄνειρεύεσαι καινούργια Κομητᾶτα
μὲ πνεῦμ' Ἀποκρητᾶτικο καὶ μὲ παρὰ γάματα.
Κριμάσαι κ' ὄνειρεύεσαι, καὶ τότε θὰ ἔσπληνησῃς,
δταν μὲ χρόνια, μὲ καιροῦς, Ἄνατολι καὶ Δύσις
φωιάει στὸ Ρωμαϊκὸ: κυτπάτε, πολιεμάχοι,
καὶ μόνο τὸν Καρνάβαλο βαπτίστε τοῦ Ἐθναρχῆ.

Καὶ καμπόσιαι ποικιλίαι,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἐβγήκαν Ξενοπούλου Γρηγόρη Διτηγήματα,
τεχνίτου παιγιώτου κομφὰ καλλι: ταξιγήματα,
κ' ἔλοι σας γρηγοροῦντες ὀργήγορ' ἀγοράστε τα,
καὶ κόφαντες τὰ φύλλα καθίστε καὶ διαβάστε τα.

Τὶ περίφημον ραφεῖον τὸν κυρίαν Μενδρινου,
ποὺ δικαίως χάρει ψήμη Κοταστήτου κλεινοῦ.
Δρόμος Ὀφθαλματρεῖου, δύο φέρον ἀριθμόν...
Τὶ κομψότης καὶ τί χάρις μ' ἕνα ἔλασιν ρυθμόν.
Κ' ἔξ' Ἀγγλιας καὶ Γαλλίας ἀρχαίματων τόσος πλοῦτος,
ποὺ τὸν βλέπει καὶ φωνάζει: ὄψ' ψυχῆ μου! ταῖνα; τοῦτο!